

Uit de Historie van Bussum en omgeving

De Wandelmeent anno 1977

In 1898 betrok de schrijver-dichter Frederik van Eeden met een aantal getrouwen de commune Walden. Een als een Zwitsers pension aandoende villa, zes hectare grond, een moestuin, een boomgaard, een weiland en een paar hutten. De gemeenschap hield negen jaar stand en staat te boek als een mislukt experiment.

Wie langs het gewezen Walden-terrein aan de Franse Kampweg rijdt, kan even verderop rechts-af de nieuwe wijk Hilversumse Meent indraaien. Daar, omsingeld door twee grote cirkels van woningen, ligt de Wandelmeent. Tien groepen van vijf tegen elkaar aangebouwde woningen. Een open gemeenschap van 54 huishoudens met 134 mensen. Samen wonen. Samen leven. Geen

commune. Een gemeenschap waarbinnen de bewoners zich – in ieder geval- niet voor elkaar afsluiten. Een opmerkelijk begrip, anno jachtig 1977.

De eerste woonwijk in Nederland waarvan de bewoners veel dingen gemeenschappelijk aanpakken, staat op poten. Ik ben er eens gaan rondneuzen. Welnu, de leefgemeenschap Wandelmeent ademt de sfeer van een klein dorpje en hinkt vrijwillig met één been een tikkeltje op de campus-gedachte. Je komt een serie aaneenklittende huizen van een gedurfde bouwstijl tegen. De Rotterdamse architect Pieter Weeda ontwierp ronde daken van beton. De kleurstelling van het buitenhoutwerk getuigt van lef: rood, oranje, groen en geel. Het interieur kenmerkt zich door

de afwezigheid van gangen en (overbodige) deuren. De keuken is zeer provisorisch ingericht; ieder blok (cluster) van vijf huizen heeft op de begane grond een gemeenschappelijke keuken waar bij toerbeurt voor de hele cluster-gemeenschap wordt gekokkereld. Het 'communedorpje nieuwe stijl' heeft een gemeenschappelijke ontmoetingsruimte, een sauna, een werkplaatsje, een peuter-dagverblijf en drie logeerkamers waar iedereen gebruik van mag maken. Centraal in het dorpje ligt een pleintje met een waarachtige waterpomp waarmee tegemoet wordt gekomen aan het begrip 'meent' (=gemeenschappelijke grond) en de bewoners eendrachtig naar de pomp kunnen lopen. Hoe ervaart een wandelmeent-huisvrouw deze nieuwe vorm van samenleven? Mevrouw Nico-

lai: 'Net of ik steeds op vakantie ben. De gemeenschap is open en we komen elkaar tegemoet. Wanneer de een voor de hele groep kookt, doet de ander dat morgen. Sommige clusters kopen gezamenlijk in. En de kinderen? De kinderen hebben niet één vader, maar vijftig. De mensen in de omringende huizen keken aanvankelijk vreemd, wat sceptisch tegen onze wijk aan.'

Mevrouw Judith Kortland, bewoner in 2015: Het oorspronkelijk idee bestaat nog steeds en is gelukkig wel met de tijd meegegroeid. En er wordt nog steeds samen gegeten. Niet dagelijks maar

in sommige clusters wel twee of drie keer per week.

SAMENSTELLING:
KLAAS OOSTEROM
BRON:
AD WONEN VAN 16 JULI 1977.

De foto's zijn uit de begintijd van de Wandelmeent (coll. Streekarchief Hilversum)

